

Επίλογος

Τώρα που ολοκλήρωσες την ανάγνωση αυτών των απλοϊκών κειμένων, φίλε αναγνώστη, θέλω, αφού σε συγχαρώ πρώτα για την υπομονή σου, να σ' ευχαριστήσω για την τιμή που μου έκαμες.

Να μου επιτρέψεις όμως παράλληλα, να σου εξομολογηθώ, να σου ανοίξω την καρδιά μου και να σου εμπιστευτώ κάποιες σκέψεις μου, όπως συμβαίνει ανάμεσα σε δυο αληθινούς φίλους.

Θέλω να σου εκμυστηρευτώ, λοιπόν ότι έχω ήσυχη τη συνείδησή μου, γιατί θεωρώ πως έκαμα το χρέος, που μου αναλογούσε. Και όχι πως νιώθω καμιά περηφάνεια γι' αυτό, διότι άφησα τάχα πίσω μου κείμενα σπουδαία, καλογραμμένα, στολισμένα με όσες ομορφιές ξέρουν να τα ντύνουν οι γραμματιζούμενοι και οι αληθινοί λογοτέχνες. Όχι, φίλε μου. Τέτοιες ψευδαισθήσεις δεν θολώνουν το μυαλό μου.

Άλλο πράγμα είχα βάλει σαν στόχο, όταν τόλμησα να πρωτοβγώ στην «αγορά» των δημοσιεύσεων. Η μόνη μου φιλοδοξία ήταν από το αρχικό ξεκίνημά μου, πριν πολλές δεκαετίες, ξεπερνώντας το φράγμα της ολιγογραμματοσύνης μου, που ποτέ δεν την αποσιώπησα, να κάνω γνωστά σε όσους γεννήθηκαν πολλές δεκαετίες ύστερ' από μένα, αλλά και σε όσους θα γεννηθούν στους μελλούμενους καιρούς, πώς ζούσαν, πού κατοικούσαν, πώς κέρδιζαν τη ζωή τους σε περιόδους ειρήνης, αλλά όχι μόνο, οι προπολεμικοί άνθρωποι και οι λίγο μεταγενέστεροι σ' αυτόν τον τόπο.

Ο λόγος που μ' έσπρωξε σε μια τέτοια περιπέτεια ήταν ένας και πολύ απλός. Από ένα σημείο του βίου μου και ύστερα, όταν κοίταζα πίσω μου έβλεπα τις τεράστιες αλλαγές που πραγματοποιούνταν από τη μια μέρα στην άλλη σε όλους τους τομείς της ανθρώπινης δραστηριότητας.

Έκλεισα - άνοιξα τα μάτια και είδα γύρω μου τους ανθρώπους να είναι διαφορετικά ντυμένοι, τους άκουσα να μιλούν αλλιώς, να χτίζουν σπίτια με διαφορετικά υλικά και σε νέα σχήματα. Διαπίστωσα ότι εξαφανίζονταν από τις μεγάλες αυλές τα ζωντανά, μικρά και μεγάλα, για να στηθούν και να σταθούν στη θέση τους τεράστιες, αλλά άψυχες μηχανές. Στις εκτάσεις που υπήρχαν παλιά τα ξεχερωμένα ρουμάνια, τώρα απλώνονταν ατελείωτα δάση με δεντροκαλλιέργειες. Ακόμα κι εγώ ο ίδιος, που στη βρεφική μου ηλικία με νανούριζαν μέσα σε αναποδογυρισμένο σαμάρι την εποχή του θερισμού, αξιώθηκα να ταξιδέψω με τρένο, με αυτοκίνητο και καράβι, ακόμα και με αεροπλάνο.

Και τι δεν είδα, φίλε αναγνώστη! Για να βγω μάλιστα λίγο πιο έξω από τα στενά σύνορα του χωριού μου, θα πω πως είδα την ιατρική επιστήμη να γίνεται χίλια κομμάτια και το καθένα από αυτά να εξειδικεύεται στη θεραπεία ενός μικρού μέρους του ανθρώπινου κορμιού: Του ματιού, του αυτιού, του δοντιού, του δέρματος και βάλε και βάλε.

Είδα να επαληθεύονται οι προφητείες του Πατροκοσμά, σαν εκείνη, ας πούμε, που προφήτεψε πως δυο άνθρωποι θα στέκονται ο ένας στην Ελλάδα, ο άλλος στην Αμερική και θα συνομιλούν μεταξύ τους, αν και η τρελή πραγματικότητα τον ξεπέρασε, αφού τώρα πια βλέπονται κιόλας!

Αυτές και άπειρες ακόμα αλλαγές ανέδειξαν μπροστά μου έναν καινούργιο κόσμο, ο οποίος βέβαια δεν θα πάψει ποτέ να μεταβάλλεται. Κάθε καινούργιο όμως παραμερίζει ένα παλιό, για να πάρει τη θέση του. Το εκτοπίζει τάχα προσωρινά, μόνο που η προσωρινότητα μεταβάλλεται σε μονιμότητα.

Αυτό το παραμερισμένο του καιρού μου θέλησα να διασώσω. Να το γλυτώσω από τη λησμονιά, από τον οριστικό αφανισμό.

Το παραμερισμένο, το παραγκωνισμένο, το υλικό και άυλο περιφρονημένο και ταπεινωμένο αγωνίστηκα, μόχθησα να το καταγράψω, να το περιγράψω, να περισώσω το όνομά του, το υλικό, το σχήμα, τη χρησιμότητά του.

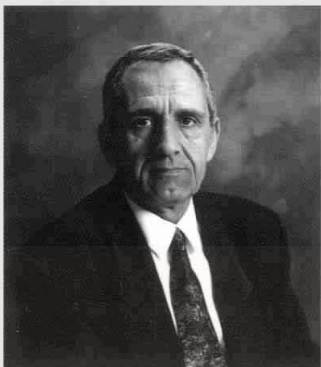
Κοντά σ' άλλα προσπάθησα να προσεγγίσω κάποια τοπικά ιστορικά γεγονότα, που είναι σίγουρο, ότι δεν θα βρουν θέση μέσα στα έργα των τρανών ιστορικών συγγραφέων.

Σύντομη αναφορά έκανα και σε πρόσωπα, σε οικογένειες, οι οποίες πριν καλυφτούν από τη στάχτη του χρόνου, έπαιξαν ρόλο σημαντικό με τη δραστηριότητά τους και επηρέασαν τη ζωή των Ρουμλουκιωτών.

Αυτή υπήρξε η φιλοδοξία μου, αγαπητέ φίλε. Να κλείσω όσα και ό,τι μπόρεσα μέσα στην ασφάλεια του γραπτού λόγου, για ν' αποτελέσουν, όπως έγραψα κι αλλού, το συνδυετικό κρίκο, τη γέφυρα ανάμεσα στο παλιό και το νέο.

Πέτυχα το σκοπό μου; Δεν το ξέρω. Θα το δείξει η ιστορία. Πάντως εγώ, επαναλαμβάνω, αισθάνομαι πως έκαμα το χρέος μου.

Για όσα παρέλειψα, σε όσα λάθησα, κριτής, φίλε αναγνώστη, εσύ.

Βιογραφικό

Ο Γιώργος Θ. Ντελιόπουλος γεννήθηκε στο Κεφαλοχώρι (Ποζιάριτες) Ημαθίας, όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο.

Το 1968 εγκαταστάθηκε οριστικά στην Αλεξάνδρεια και εργάστηκε στην Ένωση Γεωργικών Συνεταιρισμών.

Από πολύ νωρίς εκδήλωσε το έντονο ενδιαφέρον του για την τοπική λαϊκή παράδοση, στη διάσωση της οποίας αποσιώθηκε ολόψυχα.

Επιδόθηκε με πάθος στη συγκέντρωση και σωτηρία λειψάνων πλέον από τον καθημερινό βίο των άμεσων προγόνων μας αγροτών, κτηνοτρόφων, τεχνητών.

Το 1984, σε συνεργασία με την Ένωση Γεωργικών Συνετ/σμών οργάνωσε και λειτούργησε την Αγροτική Παιδική Βιβλιοθήκη Αλεξάνδρειας.

Κατασκεύασε μικρογραφίες παλιών οικοδομημάτων και έκανε δεκάδες εκθέσεις, όχι μόνο στην Αλεξάνδρεια και στα περίχωρα, αλλά και σε μεγάλα αστικά κέντρα, όπως Θεσσαλονίκη και Αθήνα, στήνοντας έτσι γέφυρες ανάμεσα στο χθες και στο σήμερα.

Παράλληλα ασχολήθηκε με τη δημοσίευση στον τοπικό τύπο και στον αντίστοιχο της Βέροιας αναμνήσεων από τα δύσκολα χρόνια της δεκαετίας του 1940, αλλά και μεταγενέστερα, κάτι που συνεχίζει άλλωστε ακόμα.

Το 1996 εξέδωσε το πρώτο του βιβλίο, «Ο Ελληνότοπος» με αναφορά σε ποικίλα θέματα σχετικά με το Ρουμλούκι.

Ακολούθησε το 2008 το δεύτερο έργο του με τον τίτλο «Γιδάς, άνθρωποι και τοπία», το οποίο αποτελεί ένα οδοιπορικό στο χώρο και στο χρόνο του Γιδά.

Το 2014 κυκλοφόρησε το τρίτο του βιβλίο με τίτλο «Από τη ζωή και τον πολιτισμό στο Ρουμλούκι».

Είναι παντρεμένος με την Ασπασία Χατζοπούλου και έχει δυο παιδιά την Κατερίνα και τον Νίκο.